

Az utolsó tájkép

Aztán már csak itt lenni. Ebben a tájban.
Mint valami ősminta, ahonnan minden indul,
mintha minden ide sűrűsödne.
Nagyon is egyszerű kép kell hogy legyen ez,
amelyet vékony fakeretbe szorítva,
egyszerűen a falra menekítesz, mert másként
már nem is tudod elképzelni, vagy közel jutni
hozzá. Csak mint kép. Átható kép.
Áthaladva a szobán, futó pillantást vetsz rá,
mielőtt végképp hozzáidomulna
a fal egyszerű mintájához.

Séta reggel

Sétáink szigorúan csak borús reggeleken zajlottak,
főként hétvégén, végső ráütésként,
rövid éjszakák utóhangjaként. Amikor egy nehezebb
front már visszahúzódóban. Látni az eget fellélegezni.

Ilyenkor érezzük igazán, hogy
– mint kihelyezett lombikban,
amelyet nem figyel senki sem –
forgolódunk csupán, gazda nélkül,
szabadon; hogy egyre nehezebb
a másikhöz férközni, hiszen a test
könnyű lepelként elfed mindent.
És a szem: elzárt út.
Néznél a másik arcába.
Marad a mozdulat, a gesztus:
zavaros jel, amelynek jelentését a múltból
igyekszel visszakeresni, hiába.

Nyelv és kavics

Nem jut el hozzád, csak a megszórt csend.
A város tompa zaja, folyó elnagyolt hulláma:
neked némafilm. Mire hozzád érnek,
elkopnak a hangok, elvesztik könnyed mozgásuk,
finom remegésük. Pedig nyelved mozdulna,
formálná újjá és újjá a szavakat, de csak
forognak, kopnak egymástól: kavicsok.

Egymáshoz verődve
a szavak is egyre gyengébbek.
Erőtlenül fordulnak át
a maguk vájta csendbe.

Új város

Eddig visszatartott látvány rendezi
újra a város mozdíthatatlan képét:
ismeretlen oldalról érkezik feléd
a hang, pedig ugyanott állsz.
Előretolakszik egy ház komor boltozatával,
hirtelen befoghatatlan magasságával,
recés éleivel. Látod, hogy egyre
nehezebb teherként nyomja a földet, mégis,
már régóta mozdíthatatlan.
Most fordulsz hozzá először,
de a szem és a tömör anyag
végérvényes találkozása elmarad.

Elfelejtetted mindazt, amit eddig láttál;
már nem szűnik a felelősség,
hogy a várost te rendezd újra,
hogy megszüntesd minden tér
és minden utca elfelejtett felderítetlenségét.

Első szavak

A folyó éles határ. Idáig ér el hatóköröd. Mögötted a város gondosan elegyengetett, mégis vad szöveg. A folyó láthatóvá teszi az üres helyeket, vesszők és pontok életfogytig tartó hiányát, a kérdőjel utcakövekbe mart izzó helyét.

Van olyan, hogy újraírod. A bejárt mondatokat kihúzod, hogy az elsőként kiejtett, még vak, anyai szavak kerüljenek helyükre. Amelyekre még nem rakódott a megszokás vízhatlan rétege.

Mozdulatlan

Ennél mozdulatlanabb már nem is lehetnél. Igaz, maga a mozgás és annak minden olyan belátható következménye, mint a tervezett mozdulat, vagy a másikhöz vezető egyenes út, amely minél akadálytalanabb, annál inkább igyekszel a végsőkig nyújtani, megriaszt.

Más egyértelmű határokat kap. Mögéjük nem hatol semmi, ami átrendezhetné a táj parcellázott területét, ami simára csiszolná a lélek barázdált felületét.

Testük nem áttetsző, vizenyős burok, amely mutatná a lélek finom kitüremkedéseit. Pedig a test nyitott átjáró. És van, ha csak pillanatokra is, hogy eltűnik.